

Opnieuw in de school- banken

“Ik ben echt van mijn cliënten gaan houden”, vertelt Petra Burger-Slaman (44). Sinds haar achttiende werkte ze in een bloemenzaak, tot haar man overleed. Het zette haar aan het denken over haar eigen leven, waardoor ze de overstap naar verzorgende IG durfde te maken. Ze had niet verwacht “dat het zó leuk zou zijn.”

‘Het klinkt misschien ouderwets, maar mijn man was echt het hoofd van ons gezin. Ik was heel afhankelijk van hem”, legt Petra uit. “En dat vond ik goed zo.” Toen hij zes

jaar geleden plotseling overleed door een hersentumor, moest Petra opnieuw haar plek in het leven vinden. Ze begon na te denken: werd ze nog wel gelukkig van haar werk als bloemist? Haar schoonmoeder en haar twaalfjarige zoon sporen Petra aan om iets nieuws te gaan proberen. Het wordt de driejarige opleiding tot verzorgde IG & maatschappelijke zorg aan het Albeda College in Rotterdam. Eén dag naar school, drie dagen aan het werk in de praktijk bij Middin (een organisatie die mensen met een beperking ondersteunt bij het leiden van hun eigen leven).

Doodeng

“De keuze voor die opleiding was gauw gemaakt. Ik ga al acht jaar lang mee op een kamp speciaal voor kinderen met een beperking. Zodat hun ouders even rust hebben”, vertelt Petra. “Mijn

eigen zoon gaat ook altijd mee, ook al heeft hij geen beperking. Ik kom altijd helemaal ‘vol’ terug van deze kampen. Het is fantastisch om die blije kinderen te zien en de dankbaarheid van de ouders te ervaren. Na een kamp viel ik iedere keer in een gat als ik weer in de winkel moest staan.” Sinds ze een jaar geleden aan de opleiding begon, gaat Petra naar eigen zeggen lachend naar haar werk én naar school. “Ik kon vroeger nooit goed leren, maar ik was wel heel creatief. Daardoor belandde ik in de bloemen. Ik vond het doodeng om weer de schoolbanken in te gaan, dat was zo lang geleden. Ik heb ook nooit zo met de computer leren werken. Maar ik haal hartstikke hoge cijfers! En ik kan ook altijd op de hulp van mijn zoon rekenen.”

De mens zelf

Ook het werken met mensen met een zware meervoudige beperking gaat haar goed af. “Ik had niet verwacht dat ik het zó leuk zou vinden. Van tevoren keek ik best wel op tegen het verschonen van mensen, maar dat doe ik nu zonder moeite. Ik verzorg de mensen zoals ik zelf ook verzorgd zou willen worden. Ik wil de mens zélf zien, niet alleen de beperking. Dus tijdens het aankleden even een lekker luchtje op doen, of goed voor ze koken. Ja, ik ben wel van mijn cliënten gaan houden.”

“Toen een van de cliënten plotseling overleed, vond ik dat heel heftig”, gaat Petra verder. Haar cliënt had complicaties gekregen door nierstenen. “Op de een of andere manier had ik al het idee dat hij zou overlijden aan zoiets stoms.” Daardoor zag Petra wel wat voor warm bad haar werk is. “Mijn collega’s gingen heel liefdevol met zijn begrafenis om. Ik ben er zelf niet naartoe geweest; dat vond ik nog te pittig.”

‘Ik wil de mens zélf zien, niet alleen de beperking’

Wil jij ook over je eerste ervaringen vertellen? Of heb je een collega die dat kan? Schrijf een mail naar redactie@venvn.nl.